

MIANOWINY (3) *sb pl t*

a jasne; o prawdopodobnie jasne (tak w mianować).

A mianowiny (2). ◇ L mianowinach (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI w.

Pogańska uroczystość związana z nadaniem imienia dziecku; nominalia Cn (3) : BielKron 342v [2 r.]; ZYEMOMYSLAVV, Syn Mieżko ślepo fie mu zrodził: Ale ná Miánowinách przezyrzał KlonKr A2v.

ZCh